

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi Opusculum Asceticum Posthumum

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1643

Precatio ad Misericordiam Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46564](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46564)

sua misericordia præstitit, vt nos ab infinito malo eriperet, & ad infinitum bonum transferret.

PRECATIO

Ad Misericordiam Dei.

Ex lib. 12. de Perfect. c. 21.

Misericordias Domini in æternū cantabo, miserationes eius magnas & stupēdas, antiquas & nouas, quarum nō est numerus. *Misericordiā enim Domini plena est terra, & miserationes eius super omnia opera eius.* Tu, Domine Deus meus, primitus de nihili tenebris in lucē essentiæ, in speciem & naturam nos eduxisti; in naturam eximiam, inextremabilem, vultus tui signaculo insignitam, & maximis ornamentis cumulatam; nimirum vt notitiam aliquam & sensum tui ac bonorum tuorum habere possemus.

17. Ornasti

Ornasti sensuum vigore, quo totum hunc mundum corporeum, & omnia quæ in illo continentur (in quibus potentiæ, sapientiæ, & pulchritudinis tuæ vestigia mirè elucet) possemus comprehendere & discernere. Ornasti mente & rationis iudicio ad notitiam veri, ad iudicium boni & mali, ad ascensum & anagogè ex sensibilibus ad intelligibilia: ornasti memoria ad recordationem præteritorum, ne semel percepta effluerent, ne nouo semper opus esset ad intelligendum labore: ornasti voluntate ad fugam mali & sequelam boni, ad fruitionem finis obtenti; & in primis ut tibi summo bono, & amore cõiungamur, & fruitione inhæreamus. Omitto corporis ornamenta.

Hæc prima euectio, hæc prima misericordiæ tuæ beneficia, magna, inæstimabilia, sed rudimenta & initia maiorum. Non enim in his
 constitit

constitit effusissima benignitas tua, sed ulterius progressa est ad perficiendum opus suum, & ad omne imperfectum nostrum exterminandum. Adiecit itaque euectionem secundam, ad secundum gradum priore multò eminentiorem nos efferens; nimirum ex statu naturæ in statum gratiæ & filiorum Dei, qui omni statu naturæ, quantumuis perfecto & sublimi, est longè sublimior; vt qui nulli substantiæ creatæ naturalis, aut naturali dignitati debitus esse possit. Nulla enim creatura per naturam suam potest esse Filius Dei, heres regni, possessor Spiritus sancti. Hoc nobis secundæ misericordiæ tuæ influxu collatum; hoc in gradu secretorum tuorum facti participes, & conscij arcanorum à sæculo recõditorum, & supernaturali fide, spe ac charitate tibi cohærentes, omnibus rebus creatis facti sumus superiores.

Sicut

Sicut enim in rebus humanis summa quædã dignitas est esse filium Regis, & hic ipse titulus etiam hominem infimę fortis facit omnibus venerandum & suspiciendum, omnesque illum beatum prædicant; ita esse filium Dei, & heredem regni celestis, in toto vniuerso est status summæ dignitatis, facitque hominem etiam Angelicis spiritibus venerandum, qui nisi ad similem dignitatem euecti essent, meritò possent illi tantum honoris fastigium inuidere. Hanc ob causam vnus iustus, *vnus timens Deum, melior est, & plaris apud Deum æstimatur, quam mille (id est innumerabiles) impij.* A quocumque abfuerit hæc filialis dignitas, in nihilum computabitur, etiam si omnibus naturæ ornamentis sit cumulatus.

Sed neque hinc misericordiæ tuæ largitas se continuit, verum ad tertium eumque altissimum statum

tura

tum euexit ; nimirum à statu gratiæ & filiationis inchoatæ , ad statum gloriæ & filiationis completæ. Dona enim gloriæ infinitè sunt excellentiora quàm dona gratiæ, quibus in hac vita filijs tuis frui conceditur. Ibi enim est clara visio, hîc fides & obscuritas ; ibi possessio summi boni, hîc spes & desiderium ; ibi fructio, hîc expectatio ; ibi securitas , hîc anxietas ; ibi triumphus, hîc pugna. Quâuis enim nunc simus filij Dei , & ius regni habeamus, nondum tamen illud possidemus ; nondum de eo sumus securi, & possumus excidere ; nondum nostrę mortalitatis miserijs liberati, nondum ignorantiaë & tenebrę nostrę depulsæ , nondum pronitas ad malũ inflexibili rectitudinis regula firmiter castigata. Lõgè igitur excellentior & sublimior est ille glorię status, quàm status gratię præsetis vitę, si bona vtriusq; spectetur.

Hæc

Hæc fuit tertia & præstantiſſima naturæ noſtræ ſubuectio, hic ſupremus bonorum gradus, in quo omnis miseria & imperfectio depellitur. Ad hunc miſericordiæ tuæ immenſa benignitas nos deſtinavit, ut in eo mortalitas noſtra abſorbeat, omnis miseria euaneſcat, omnis inopia & defectus euacuetur, omnis dolor & omnes lacrymæ abſtergantur, & nos in conſortio bonorum & diuitiarum tuarum in conſummata gloria & gaudio conſtituamur. Huc cæli & terræ fabricatio, huc totius creaturæ conditio, huc omnium tuorum operum molitio ſpectat: omnia enim *propter electos*, propter gloriam ſiliorum tuorum, nimirum ut quàm plurimos ad gloriam & cōſortium regni tui adduceres.

Verùm cùm obtento ſecundo gradu ad hunc tertium nobis eſſet nitendum, omnibuſque præſidijs eſſemus

essemus instructi, vt cum summa facilitate & iucunditate possemus ad illum conscendere; heu! nostrâ vecordiâ (parentis inquam nostri, in cuius arbitrio omnia nostra erant constituta) ordini directionique misericordiæ tuæ nos subtraximus, & à te auersi in exitium sempiternum præcipitauimus. Et sanè longè optabilius fuisset nos in nostrum antiquum nihilum recidere, quàm æternis incendijs, quæ nullo modo iam euadere poteramus, addici. Nihil supererat opis, nihil subsidij ab vlla natura creata; quia à nulla iustitiæ tuæ condigna satisfactio pro crimine nostro poterat repræsentari. Actum profus videbatur de genere nostro, nec vlla spes salutis in posterum superesse; cum ecce tu, Deus meus, misericordia mea, nostram perditionem miseratus, rursus succurristi, sed admirando planè & inaudito

dito consilio, omnibusque sæculis
obstupescendo; nimirum, vt Filius
tuus tibi consubstantialis & cog-
ternus nostram naturam assumeret,
& homo passibilis similis nobis ef-
fectus, diuinæ iustitiæ nostro no-
mine suis cruciatibus suaque morte
satisfaceret.

Nostram igitur ille naturam ap-
prehendens, & arctissimè in vni-
tatem personæ sibi adstringens,
nascitur ex Virgine, prodit in
mundi huius tenebras, nostræ mor-
talitatis excepturus miseras, fa-
mem & sitim, frigus & æstum, nu-
ditatem & pauperiem, labores
& fatigationes, probra & contu-
melias, persecutiones & insectatio-
nes, mœrores & dolores, acerbita-
tes & cruciatus, crucem denique
& mortem. Nascitur in stabulo vt
pauper & peregrinus, pannis inuol-
uitur & fasciatur vt infans, vagit vt
mortalis, circūciditur vt Legi sub-
iectus,

iectus, fugit vt inualidus, latet vt imbecillis, vitam agit vt obscurus, parentibus obedit vt subditus, conuersatur vt homo vulgaris, tempus manifestationis suæ expectans: quo appetente, baptizatur à seruo quasi peccator, ieiunat in deserto, tentatur à diabolo, rudes sibi adoptat discipulos, sensimque eos erudit ad perfectionem, obit totam cum eis regionem, salutis viam docens populos, sanans infirmos, consolans afflictos, oppressos à diabolo liberans, peccatores iustificans, ignorantie tenebras discutiens, mundū illuminans, miraculis coruscans, & Diuinitatis suæ veluti stricturas quasdam mortalibus ostentans, ad vitæ emendationem & salutis curam omnes excitans.

Tandem post cælestem doctrinā impensam, post tot miracula & virtutum exempla, expleturus opus redemptionis nostræ, se totū nobis
in pre-

in pretium expendit, & vitam cum sanguine nostræ salutis profudit, morte ignominiosissima pariter & acerbissima suscepta. O quàm indubitata miseratio, quàm gratuita & probata dilectio, quàm inopinata dignatio, quàm stupenda dulcedo, Regem gloriæ pro vilissimis mancipijs, ipsique suis inimicis, assumere formam serui, tot suscipere labores & dolores, ipsam denique crucem sustinere ac mortem! Quis unquam parens simile quid fecit pro liberando filio, aut filius pro parente, aut amicus pro amico, quale fecit Deus pro homine, Creator pro creatura, suprema maiestas pro vermiculo?

Sed neque hîc stetit illius misericordia: omnes enim suas actiones & passiones pro nobis susceptas, omniaque merita per totam vitam patrata in vnum collegit, & ex illis thesaurum nobis perpetuæ recon-

ciliatio-

expiationis construxit, quam Sacramentis inclusum nobis instar legati opulentissimi reliquit. Mirabilem planè thesaurum, diuitias infinitas, quibus tam facilè & mors sempiterna redimitur, & regnū cæleste, æterna gloria, & possessio Diuinitatis comparatur. Denique vt infinito in nos amoris suo nihil reliqui faceret, Carnem & Sanguinem, que pro nobis impenderat in lytrum seu pretium redemptionis, nobis reliquit & in Sacrificium, quo iustitiam ipsius nobis propitiemus; & in alimentum, quo in vitam æternam reficiamur.

Vicisti, Domine, misericordiã tuã omnia exempla, vicisti omnia ingenia, & omnem expectationem creaturarum omnium. Quis ista considerans, non vicissim amet te? quis non sit paratus se totum in tuū obsequium & honorem addicere ac impendere, qui tam multis modis

dis te ipsum totum in nostram salutem impendisti & superimpendisti? Quid enim sunt obsequia nostra ad beneficia tua, ad actiones & passiones tuas, & vita nostra ad vitam tuam? gutta ad mare, calculus ad montem, pulvisculus ad globum terræ, imò adhuc longè minus; quia finiti ad infinitū nulla proportio. Quid ergò rependimus tibi, cū vitam nostram & omnia nostra tibi consecramus, præsertim cū tot alijs nominibus & titulis hæc tibi sint obnoxia & debita? Debet quispiam decem millia talentorum Principi ex furto, & alia decem millia ex damno dato, & alia ex mutuo, & tantumdem ex emptione; habet tantūm minuta duo: an Princeps ille putabit duobus minutis sibi pro tot debitis tam ingentibus satisfactura? minime gentium. Sed hæc est bonitas & misericordia tua. Etsi tanta &

tot

tot-nominibus tibi debeamus ; ta-
men si duo nostra minuta, animam
scilicet & corpus , obsequio tuo
tradimus, acquiescis, & satis ti-
bi factum putas, maiora non exi-
gens ; & tamen ea ipsa in re non ti-
bi profumus, sed nobis consuli-
mus. Servire enim tibi, regnare est ;
& omnibus relictis tibi soli vacare,
soli inhærere, summum bonum
nostrum. Væ mortalium cæcitati,
quæ hæc non considerat ! Illumina
tenebras meas, lux mea, vt magni-
tudinem misericordiæ tuæ, &
multitudinem miserationum tua-
rum cognoscam, & cognitam æsti-
mem, & suis appretiendi momen-
tis, quantum fas in tenebris huius
vitæ, eaque mihi semper ob ocu-
los versentur, vt anima mea tanta
benignitate, tantisque beneficijs
prouocata, vicissim inflammetur in
amorem tui, seque totam tibi de-
uoteat & consecret. Seruiat tibi

K

omnis

omnis vita mea, intenta sit in gloriam tuam omnis cogitatio, omnis fortitudo, omne studium, omnis actio mea. Exhaustantur in tuum obsequium omnes vires animi ac corporis mei, ut aliquid saltem tuo rependā amoris, nec omnino ingratum coram te inueniar. *Benedic anima mea Domino, & omnia quae intra me sunt, nomini sancto eius. Benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius: qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas: qui redimit de interitu vitam tuam, qui coronat te in misericordia & miserationibus; qui replet in bonis desiderium tuum, quando renouabitur ut aquila iuuentus tua. Benedicite pariter mecum Domino omnes Angeli & Archangeli, omnes Principatus & Potestates, omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubim quoque atque Seraphim: Benedicite,*

Benedicite, laudate & superexalta-
te illum in sæcula, quia fecit no-
biscum misericordiam suam. Lau-
dent illum celi, terra, mare, & om-
nia qua in eis sunt, laudent & super-
exaltent in sæcula. Illi honor, illi
benedictio, illi gratiarum actio ab
omni creatura, in omni loco domi-
nationis eius, in omnes generationes
sæculi sæculorum. Amen.

CONSIDERATIO XXXIII.

De Deo ut est Zelotes.

Zelus aliquando significat
ardentem amorē alicuius;
aliquando indignationem
aduersus id quod rei ama-
tæ est noxium; & eius amotionem,
& destructionem. Deus itaque
dicitur *Zelotes*. i. quia cum summè
amet se & gloriã suam, grauissimè
commouetur & indignatur contra
eos qui peccando ipsum contem-